

CSIKÓS ATTILA

Elveri, mint eső a koszt

Az ember kívül hordja a lelkét.
Alatta más sincs, csak zsír, libidó meg alkoholok.
És odakint esik szakadatlan.
Már fél órája egy vadidegennek a vállát paskolom a Piafban.
Hajnali négy van. Ezek a hülyék meg mind
azt hiszik, részeg vagyok.
Hogy lennék az, amikor előttem egy búzasör,
az is majdhogynem érintetlen.
Szeretnék kiszállni.
Milu félig a bárshéken, félig a levegőben
majdnem, ül mellettem,
a pultos lánynak magyarázgat. Nagyon imponál a csajnak.
A pultos lányok csak úgy tesznek, mint akik
hozzászoktak már a híres emberekhez.
A kis zugokban zsenge húsú lányok pihegnek elterülve.
Gyér fény párolja puhára az arcuk.
Elengedem az idegent,
és lebotorkálok a pincébe.
Végighúzom az ujjaimat a téglák során, ahogy húsz éve.
A pince üres, csak a diszkógömb forog
birodalmi nyugalommal.
A diszkógömb is kívül hordja a lelkét.
A piros foteleken égésnyomok.
A bal alkaromon is.
Érzem, hogy be vagyok zárva valaki más fájdalomkörébe.
Az a valaki akkor sem ismerne magára, ha Dürer rajzolná le személyesen. Azt
hinné, hogy ő nem olyan. Mind azt hiszitek.
Hogy nem olyanok
vagytok.
Felkapaszkodom, és tovább paskolom az idegen vállát.
Bírja, mert mocskosul be van már állva.
Milu már szinte lebeg, a pultos lány meg szinte szárnyal.
Aztán végre nekiveselkedünk,
hogy hazamenjünk.
Az ajtón kilöknek, mert rágyújtottam a pultnál.
Nem szabad. A kezemre ütnek.
Nem illik.

Az illem függöny a lélek előtt.
Csinosítja a sorsot.
Nem mondom,
néha muszáj
az embernek felhúzni az orrát.
Amikor azok, akik sosem segítettek,
elmondják,
hogyan csináld,
amihez nem értenek. Ők sem.
Na, az ilyesmi nem illik.
Be vagyok zárva a teóriakörükbe.
Szikrázik a lelkem, ahogy előrezuhanok a Nagymezőben.
Már nem is esik. Én sem esem el. Milu megtart. Megyünk a törökhöz. A törököt
zárva találjuk. Megyünk haza. A hídnál megállítom a taxit és függén kiszállok.
Bazi nagy, sárga diszkógömb világít a szemembe.
Ki kéne szállni. Ki kéne szállni. Ki kéne szállni.
Ezt ismétlen magamban, ahogy lenézek hídról a folyóra.
A víz az ég levetett bőre.
A Föld is kívül hordja a lelkét.
Olyan jó volna, arra gondolok, olyan jó volna... ámde...
a test kitüremkedik az arcon, a lelken át a friss levegőre,
a test mozgásban van, az izmok
elernyednek-összehúzódnak, tudják a dolguk,
nincsen szükségük elvi beleegyezésre,
alkoholtól és koffeintől kigyúrtan virítanak bennem a sejtek.
Én vagyok az ő cabrio Mercedesük. Vannak akárhány millióan.
Menni akarnak. Megyünk. Én és bennem a tömeg.
A Rudasba megyünk. Bort veszek előtte, s amikor levetkőzöm, s magamra csomó-
zóm az ágyékkötőt, a palackot gondosan trikómba rejtem
Beletekerve.
Úgy megyek peckesen a gőzbe.
Nem emlékszem az útra a hídtól a hídig.
Egy férfi bámul a forró medencéből. Lebeg a vászon a farka előtt.
Ha megszólít, szó nélkül megütöm. Pedig nincsen szokásban itt az ilyen.
Bámulni, ütni. Nem járja errefelé.
Itt nem néznek kifelé a lelkek.
Itt a test bizonyos értelemben
másodlagos.
Hiába fürdő. Leázik rólunk a lélek.
A boltív alatt feltűnik Tárkony. Különös fickó. Szakálla van. Kívül hordja ő is. Az
arcán... Becammog mellém a vízbe. Jézusról és pálinkáról hadovál. Tele vannak a
sejtjeim energiával. Az agyam működése a jéghideg vízben: nem akadozik.

A gőzkabinban magunk vagyunk, kiabálni kezdek.
Rossz vicceket mondok, állat vagyok,
de mert a lelkem most ott gomolyog valahol a színes kis üvegekkel kirakott kupola
alatt,
a magára maradt anyag, avagy a vágyakozás
ünnepélyt tarthat vagy olimpiát.
Nem is tudom.
Tárkony elnézi nekem.
Ez az éteri állapot most
valami olyan, mint a három pont a mondat után.
Bármi lehetne belőle.
Útban a hideg vizes medence felé megállítom a jó Bereményit,
és megdicsérem a Vadnai Bébit.
Elégedtettem megpaskolja fejtetejét.
Beszélünk pár szót. Pár szó az élet. Tőle tanultam.
Na kábé azóta szarok a szemantikára.
Aztán Tárkony integetésére visszaülök a langymeleg kifáradásba.
Aztán kibontom a bort. Aztán.
Szemérmetlenül iszunk az oszlopnak dőlve.
Tárkony bohém. Én bohém vagyok. Ez egy ilyen bohém reggel.
Elváláskor Érmelléki úr, Tárkony úr meg én
még lenyelünk egy kortyocska Unicumot.
Tudom, hogy a lelkem ott maradt a nedves köveken lecsapódva.
Bassza meg mindenki, már örökre ott csillog és cseppesedik
a Krúdy meg a Márai lelkeivel.
Szeretnék kiszállni.
A 86-os buszon meg rám jön a röhögő görcs. Nem tudom abbahagyni. Állok nap-
szemüvegben, zakóból kitűrt hófehér ingben, és röhögök rajtuk. A sejtjeimen. Mil-
liárdnyian mennek munkába éppen. Hatvanszor pár millióan éppen ezen a
viszonylaton.
Néznak, és nem tudják, hogy belőlem szaporodnak.
Hogy én már régen nem is vagyok itt.
Hogy én voltaképpen a fürdő falain maradtam.
Nem tudják, hogy nem is volna szabad látniuk engem.
Hogy csak a testem kacag így rajtuk,
az a pár millió sejt,
ami lehetnének akár éppen ők.
Az is lehet, hogy én éppen ők vagyok.
Én nem látom, hogy megvetnének azért, amiért részeg vagyok.
Nem látom őket. Csak érzem a szájszagukat.
Az egyik eltakarja a gyereke arcát.
Kisfiam, na, látod, ilyen nem illik soha!

Nem tudom kimondani, hogy anyádnak igaza van.
Nem forog a nyelvem. Béna.
Görnyedek, és el-el kap a gurgulázó, hörgő röhögés-roham.
Anyádnak igaza van. Sose csináld utánam! Anyádnak igaza van.
Menjünk a háborúba!
Az emberek elfordítják az arcuk.
Az emberek nem mernek a másik lelkére nézni,
mert magukat látják a tükörben.
A Batthyány téren leszálok.
Lesegetek egy nénit kurva nehéz szatyorral.
Bontott téglá. Vagy szavazólap.
Akármi is visz, elég lesz félévre talán.
Megköszöni. Összemosolygunk.
Nekivágok az útnak.
Szeretnék leszállni.
Az út is kívül hordja az ígéretet.
Teszem a lábam. Egyik. A másik után.
Le kellene szállnom. Jelzek.
De micsoda pillanat! Önkívület, már-már.
Hannibál nem érezhette soha
olyan megdicsőültnek magát,
mint én ott a Duna mellett gyalogolva
hazafelé, a megnyugvás kaján vágyaival.
Egyedül mindenki ellen. Mindenkiként ellenetek.
Van nálam még egy dobozos. Kicsattintom,
iszom a kedves egészségetekre.
Sárga diszkógömböm a nap. Elvakíthat a fénye.
Aludni kéne. Már a testem se akar menni.
Végighúzom ujjam a rakpart vén kövein.
Ahogy húsz éve mindig. Mintha delejezne. Ez mindig olyan.
Köszönök az üres, idegen házban, ahol tíz éve senki se járt, és néha végighúzom az
ujjaim porlepte, vén falakon.
Mittudom én,
szokás hatalma, rítus vagy valódi misztérium.
Nem lépek repedésre,
és ha a jobbal megérintek valamit, utána a ballal is meg kell fognom,
hogy semmi gáz ne legyen.
A köveket kivéve.
Talán beteg vagyok.
Olyan ez nálam, mint nálatok az örökös
emlékezés.
Folyton emlékezni akartok

még valamire.

Hogy kivel, mi sérelem esett meg a távoli múltban.

Tudjátok, én mire emlékszem már kisgyerekkorom óta?

Csak a halálra.

Nem arra, hogy Nagypám repülőgépét megbuherálta
valami partizán fickó, és két lányát, köztük Édesanyámat
árván hagyva lezuhant

és meghalt a veszprémi Viaduktnál.

Nem is arra, hogy nem hagyjuk soha

velünk élni tovább, aki elment innen örökre.

Hogy nem fizetünk albérleti díjat utánuk,
utcákra, terekre számúzzuk a lelkeiket.

Nem...

(A Kálvin téren mindig integetek szép Dédnagyanyámnak,
kinek a házáat vette az államosítás.

Egyszer volt vérvörösök!)

De nem,

nem emlékszem már sem a vörösökre,

sem színtelenekre,

csak arra,

hogy az élet elkezdődik a végén,

és a legelején

ér véget.

Arra emlékszem csak,

hogy nincs senki, aki szóljon:

a tisztelet és megbocsátás ünnepei

csak arra valók,

hogy az ember magát is elfelejtse

megvédeni.

A megbocsátásuk ?

Parádé. Harci seregszemle.

A feloldozásuk gladiátor felvonulás.

A fájdalomkörükbe zárnak.

A teóriakörükbe zárnak.

Az arénájukba zárnak.

A diszkógömbjük motorja lesz.

Na, és akkor.

Feltűnik végre valami ismerős felirat.

Már a Bécsi úton vagyok. Ballagok lassan.

Hová lett az a két kilométer?

Belekopott a cipőmbe.

Rádörzsölődött a házfalakra, amiknek nekidőltem.

Apró molekulákban ott van a szélben.
Hová lett a nap? Mióta esik újra?
Egy fiatal csaj
megbámul az Egyetem előtt.
Szeretett volna ott lenni, ahol én!
Ezt gondolom, és rávigyorgok.
Nem szeretnék ott lenni, ahol te a diploma után.
A Berryben iszom még egy gyors Unicumot, nehogy kifogyjanak a sejtek a szusz-
ból, kávét pumpálok a corpusom ellátórendszereibe, nehogy már a test diktáljon,
nem adom helótáknak a sorsomat.
Aztán. Ideje lenne. Enni. Vagy megpihenni.
A kis műteremben sört bontok,
megtömöm sporttáskám a pompás,
drága,
gyúrt,
nedves, fehér ingemmel és a pólókkal, amikben becsempésztem a bort.
Aztán felmegyek Zalánhoz.
A macskákhoz ülök a földre.
Mondom, hogy részeg vagyok, de bort bontunk,
később alutasakban hozok még Berrytől sacra egy litert.
Aba-Novák rajzait és Zalán verseit
nézzük.
A macskákat nézzük.
Az esőt nézzük. Az eső visszabámul a Bécsi úti fák közül.
Kezdem elveszíteni a direkción.
Kezdek kiszállni.
Ott vagyok.
Aba-Novák a pár vonal mestere. Mondja Zalán.
Vagy valami ilyesmit.
Vagy valami ilyesmi ez a pár vonal.
Ez a pár vonalnyi ilyesmi az élet.
Pár szó az élet. Pár vonal az élet. Pár millió sejt.
Meg a kurva diszkógömbön a tükör.
Kiülünk a teraszra, mielőtt elindulnék. Tovább.
Kívül vagyok.
Az élet kívül hordja a sorsot.
Be vagyunk zárva a lelkünk mögé.
Elhúzták a függönyt.
Anyám azt mondja az ilyen időre, dörmögi Zalán, hogy vigasztalanul esik.

Eladó lányok, kőcserep
2006 – 41x26,5x9 cm – 1280 °C

Leányvásár, köcserep
2013 – 48x29x9 cm – 1280 °C